

ANNA AUTERSKÁ
TERČ / STŘELA

Anna Auterská

TERČ / STŘELA

1.

Byl krásný srpnový den a slunce pálilo jako o závod. Klára seděla na lavičce a nemohla se dočkat, až bude jedenáct hodin a pojede lanovka.

Rozhlížela se a doufala, že se tam za minutu jedenáct nenahrne dav. Nikde nikdo. Jen takový divný frajer s hubou otočenou do arogantního šklebu. Dělala, že ho nevidí, aby si nemusela odplivnout.

Otevřelo se okénko v pokladně. Vstala a šla si koupit lístek. Frajer si stoupnul za ni a pak ji vystřídal u pokladny. Šla k nástupišti a opřela se o zábradlí. Za chvíli spustili lanovku, přišel velký zarostlý chlap a otevřel jim postranní vrátka.

„Tak pojd'te. Pojedete spolu?“

Zamračila se, vůbec neměla náladu na toho divného blbečka. Tvářil se, jako by mu celý svět dlužil prachy. Klára se nevrle podívala na něj, pak zpátky na vlekaře, ale ten byl asi zvyklý na leccos a bez ptaní je strčil oba dopředu. Nasedli na jednu čtyřsedačku, každý na opačnou stranu.

Co jsem komu udělala?

Napřed měla chuť vystoupit za jízdy, ale pak zjistila, že to tak zlé není. Navzájem se ignorovali a bylo to v podstatě stejné, jako kdyby jeli sami. Vytáhla telefon a z pravé strany si vyfotila selfičko s horami v pozadí. Letmo se podívala, jak vypadá zleva, ale zhrozila se. Tohle by nefotila.

Sdílela fotku na facebooku. Během chvilky jí začaly chodit lajky a smajlíky, všichni jí přáli krásnou dovolenou a odpočinek po ná-

vratu z nemocnice. Jen On ne. Podle očekávání. Přitom si fotku zobrazil. Povzdechla si.

Ten člověk kontroluje, co dělám, ale nemůže mi napsat, to by mu asi upadla ruka.

Sundala si sluneční brýle a protřela si oči. Vedle ní se ozval ne-
příjemný hlas.

„Co se ti stalo?“

Lekla se. Nečekala, že by to „něco“ promluvílo. Tón jeho řeči samozřejmě odpovídal jeho výrazu. Takhle nějak se mluví s lidmi, které chceme z fleku poslat do hajzlu.

Zmateně odpověděla. „Mně se něco stalo?“

„Ta jizva je pěkná.“

„Děkuju.“

Nasadila si brýle a dívala se na druhou stranu, neměla náladu se s ním bavit.

„To byl úraz?“

„Hm.“

„Promiň, jestli se o tom nechceš bavit...“

Mlčela. Zdálo se jí, že to je nejlepším způsobem, jak dát najevo, že se s ním bavit nechce. O ničem.

Pak už mlčeli oba. Hory byly krásné, Kláře se za chvíli vrátila dobrá nálada. Zazvonil jí telefon. Máma.

„Ahoj pejsku, kde jsi?“

„Na lanovce.“

„Fakt? A kde?“

„Ve Špindlu. Vyjedu si na Medvědí, pak chci jít k prameni La-
be, na Wawel a tak. Pak dolů kolem Špindlerovky.“

„A zvládneš to, kočička? Je ti dobře?“

„Je mi dobře a zvládnou to.“

„Nebolí tě to?“

„Nebolí.“

„Ozval se ti Kuba?“

„Ne.“

„Ach jo, to je vořech.“

„Ať si trhne nohou.“

„Tak si to hezky užij a zavolej mi, až se vrátíš, jo? Budu na to čekat.“

„Dobře, mami. Díky. Pa.“

Ukončila hovor a podívala se na facebook. Její fotka přitáhla spoustu pozornosti, až jí to začalo být nepříjemné. Proč se o ni všichni najednou tak zajímají? Přece tam fotky z cest dávala vždycky, pokaždé to jen tak prošumělo, nikdo si jich nevšímal. Teď najednou 30 lajků během pár minut? Samá přání a pozdravy... Někdy je přílišná pozornost horší než nezáměr. Přesto na všechno odpovíděla.

Nahoře bylo krásně. Chvilími se po obloze proháněly tlusté bouřkové mraky, ale zatím se nezdálo, že by z toho mělo něco být. V klidu si vykračovala a dýchala. Spíš funěla. Napadlo ji, že by se sebou měla začít něco dělat. Trocha pohybu nikomu neuškodí.

Když došla k prameni Labe, byl tam ten arogantní ufon. Sedla si a vytáhla vodu, rozhlížela se kolem. Bolely ji nohy a bylo jí těžko. Napila se a podívala na telefon. Lajky a komentáře přibývaly, jinak nic. Kuba ani řádek.

Zvedla se a šla se podívat přímo k prameni. Mezi erby hledala svoje rodné město, ale marně.

„To je teda něco.“

„Co je něco?“ Za ní se znovu ozval ten nepříjemný hlas.

Letmo se otočila. „Není tu Brandejs.“

„No, to není. Jsou to dementi. Pak že tu jsou všechny města na Labi.“

Klára se otočila na západ a dívala se na oblohu.

„Kam jdeš?“

Podívala se na něj ještě jednou. „Chtěla jsem jít na Wawel, ale nevím.“

„Co nevíš?“

„Jestli to dám.“

„Jasně, že to dáš. To je pro důchodce.“

„Hm, dík.“ Zamračila se.

„Něco je?“

„Ne. A proč se se mnou vůbec bavíš? Podle toho, jak se tváříš, bych řekla, že jsi naštvanej na celej svět včetně mě.“

„To jsem.“

„Tak se se mnou nezdržuj.“

Vstala, poodešla a vytáhla telefon, napsala Kubovi.

PŘIJEDEŠ ZA MNOU ASPOŇ NA VÍKEND? JE MI SMUTNO.

Zastrčila ho do kapsy a dívala se do dálky. Ozval se zvuk zprávy.

DAVID MÁ NAROZENINY. SLÍBIL JSEM, ŽE PŘIJDU.

Nevěděla, jestli má být smutná nebo naštvaná. Ale už jí došla trpělivost.

***OK, ŘEKNU TO ZA TEBE. KONČÍME, JE TO O NIČEM.“**

Odpovědi se nedočkala. Zato se za chvíli ozvalo upozornění z facebooku. Kuba si změnil stav z „Ve vztahu“ na „Nezadaný“. Ve vteřině naskakovaly komentáře. Samá lítost a utěšování toho chudáčka, který ochotně odpovídal. A servítky si opravdu nebral. Lhal, jako když tiskne, a nešetřil ani urážkami. Bylo to nechutné.

Naštvalo ji to tak, že se rozbřečela. Uslyšela za sebou kroky.

„Tak já jdu. Jdeš taky?“

Otočila se a pomyslela si, co je to asi za exota. Tváří se jako bo-lavá noha, ale nedá pokoj.

„Ne.“

„Neblbni a pojd'. Brečet se dá všude, na to nemusíš tvrdnout tady.“

V tom měl pravdu. Chvíli váhala, a pak šla.

Šli a mlčeli. Těžko říct, jestli aspoň on věděl, proč jdou spolu.

Pípla jí zpráva z facebooku. Vytáhla telefon a četla si ji. Kubova ségra si chtěla vylít zlost, valila na ni jednu sprostěárnu za druhou. Kláře to bylo celkem jedno, dávno věděla, že je to primitivní kráva. Byla jen ráda, že se jí konečně zbaví.

Vlezla do seznamu přátel a hned ji odstranila, stejně tak Kubu a jeho nejvěrnější kamarády. Rozhodla se, že se od toho úplně od-řízne. Ani si nevšimla, že jí někdo kouká přes rameno.

Měla ještě dvě upozornění - další lajky a komentáře u fotky. Od incidentu s Kubou jich ale zřetelně ubylo.

Blikla jí žádost o přátelství. Obvykle si je ani neotvírala, ale teď jí to připadalo lepší, než koukat do blba nebo se pokoušet bavit se svým prapodivným společníkem. Ťukla na ni. Norbert Kertész, kdo to sakra zase je? Už měla připravený prst na Odmítnout, vtom ji něco napadlo. Podívala se doleva. Byl to on.

„Máš originální způsob seznamování.“

„Když se místo se mnou bavíš s facebookem, tak co mi zbejvá?“

Ťukla na Přijmout a prolézala jeho zeď a informace. Začala se smát, bylo to plné komických nesmyslů. I jeho betonový obličej sotva znatelně roztál. Pak ale zase zatuhl ten její. Na zdi měl něko-lik nehezkyých selfíček z nemocničního lůžka a z rehabilitace.

„Co se ti stalo?“

„Já jsem se ptal první.“

„Skočil mi po krku pes.“

„Taky dobrý. Já měl bouračku.“

„To je hrozný. Co se stalo?“

„Nemám ponětí. Vůbec nic si z toho nepamatuju. A jsem docela rád.“

„To věřím. Já si to bohužel pamatuju všechno.“

Vytáhl cigarety a zapálil si. Klára přešla na druhou stranu, aby jí to nešlo do obličeje. Nevšímal si toho, nebo dělal, že si toho nevšímá, a v klidu kouřil. Zpomalili, šli trochu do kopce. Klára si pořád prohlížela jeho fotky a statusy. Zakopla a natáhla se na štěrkovou cestu. Hned se zvedla, ale telefon už radši schovala. Otráveně se na něj podívala.

„Že se na to nevykašleš.“

„To už je ta poslední radost, která mi zbyla.“

„Není to spíš závislost?“

„Nerej do mě, taky vím, že je to nezdravý. Nepotřebuju, aby mě někdo školil.“

Byl protivný, ale Klára ho chápala. Taky neměla ráda, když jí někdo říkal, co má dělat.

„Proč jsi prve bulela?“

Ptal se jí jedovatým tónem, jako kdyby s ní měl podepsanou smlouvu, že brečet nesmí.

„Není to jedno?“

„Tak si bul, když tě to baví.“

„Možná bych se radši měla tvářit jako masovej vrah.“

Hodil na ni extra povedený arogantní pohled.

„Tak jako já bys to neuměla.“

Chvilí přemýšlela, jak se s ním bavit, aby se přestali utírat.

„Co bys dělal, kdyby tě někdo pomlouval? A dělal to tak, abys to viděl?“